

Carles Esparducer Bravo (1944-2022)

És difícil expressar, en unes línies, la gran pe-tjada que deixa el nostre amic i company de treball de l'Hospital Materno-infantil Vall d'Hebron (HUMI), Carles Esparducer Bravo, tant en la seva família com en els infants que va tractar, els seus familiars i els altres centres de treball on va participar: l'Hospital Universitari Joan

XXIII de Tarragona, la Clínica Diagonal de Barcelona i la seva consulta particular a Barcelona.

Aquest escrit té l'objecte d'oferir-li un homenatge i l'agraïment personal dels companys de l'HUMI i dels altres centres mèdics esmentats, que vam tenir la sort de compartir amb ell multitud de vivències personals i professionals.

El Dr. Àngel Ballabriga Aguado, com a cap del Departament de Pediatria de l'HUMI, poc després de ser inaugurat, l'any 1966, va encarregar als doctors Joan Sauleda Parés i Joan Iglesias Berengué que organitzessin i dirigissin una unitat de cures intensives pediàtriques. Va tenir un gran èxit, i va ser la primera unitat d'infants crítics a Espanya.

En Carles també va ser, amb ells, un pioner d'aquesta unitat a principis dels anys setanta, amb la contribució que va fer a la formació de la Societat Espanyola de Cures Intensives Pediàtriques (SECIP). Posteriorment es van incorporar a la unitat els doctors Jordi Roqueta Mas, jo mateix i en Pedro Domínguez Sampedro. En Carles tenia enormes qualitats humanes i mèdiques per a aquesta tasca. Tot i les grans dificultats que existien en aquella època, no es deixava vèncer per les adversitats: s'involucrava totalment per aconseguir el màxim partit tant dels seus coneixements mèdics com de les tecnologies que teníem al nostre abast en aquell moment.

El mes de juliol del 1978 va tenir lloc un gravíssim accident al càmping dels Alfacs (Tarragona), per l'explosió d'un camió cisterna, amb el resultat de 200 morts i més de 300 ferits. La majoria dels infants crítics, amb cremades gravíssimes, van acudir al nostre hospital. Assistir-los va significar una dificultat enorme pels que estàvem de guàrdia aquell dia: ens era humanament i pràcticament impossible atendre'ls.

Afortunadament, en assabentar-se de la tragèdia, van venir, espontàniament, molts metges, infermeres i auxiliars a l'HUMI. Entre ells en Carles, que va improvisar i organitzar, el mateix dia de l'accident, una unitat suplementària de cures intensives a la sala que aleshores es deia Lactants C. Aquesta manera de procedir és un exemple més de la seva dedicació constant, del seu compromís amb la salut i amb la cura de les persones.

L'equip d'infermeria l'adorava i junts van establir una autèntica comunitat d'interessos pel que fa al tractament dels infants.

A banda de la seva visió mèdica com a pediatre intensivista, el preocupava enormement l'organització assistencial. Aquesta inquietud i interès sempre el van acompanyar fins al punt d'arribar a ser director mèdic de l'Hospital Joan XXIII, també del nostre hospital (HUMI), i, finalment, cap del Servei de Pediatria de la Clínica Diagonal de Barcelona. Els darrers anys de la seva activitat a l'HUMI els va dedicar al Servei d'Urgències, on es va guanyar el respecte i l'amistat dels seus companys de feina, tal com recorden les doctores Esther Lera i Mónica Sancosmed.

Els seus companys de l'HUMI també tenen paraules per la gran empremta que va deixar. El Dr. Adolfo Quiles Hill el recorda com «una gran persona. Bon metge, atent, llest, irònic, educat i sempre afectuós al seu estil». Per al Dr. José Boix Ochoa, «la cirurgia pediàtrica li deu molt per la seva extrema pràctica saviesa mèdica i dedicació plena», mentre que per al Dr. Fernando Moraga Llop en Carles va ser «un metge pràctic excel·lent, dels que interessaven quan et poses malalt», i per al Dr. José Nieto Rey «va ser un excel·lent company de promoció».

Ha estat una persona culta, amb interessos no només en la medicina i amb amistats diverses. Enamorat de la seva terra empordanesa, amant del mar i de la nàutica.

El seu exercici de la medicina, amb l'amor pels infants i els seus familiars, ha estat expressió de la seva vocació i de la gran persona que ha estat. Ho evidencia la seva família: la seva dona, Cecília Corachan, els seus fills Anna i Carles, la seva germana Pilar i la seva família política. I de la mateixa manera, la seva segona família: tots els que hem tingut el privilegi de compartir amb ell la passió per aquesta professió, i la sort de poder aprendre del seu coneixement, i de forjar, a més, una valuosa amistat. En Carles ens deixa un gran llegat. Mai t'oblidarem.

Juan Antonio Belmonte Torras

Metge pediatre de l'Hospital Vall d'Hebron (1974-2014)